

מתיקא כדובשא

מיוחד השבוע
סיפור הנפלא מדאקטאר
גארדאן הידוע

זוית ראה

שרו של עשו מול "איש" - ע"י מו"ה ר' ישעי' וויין שליט"א

יוסף הצדיק יוצא בשליחות אביו לחפש את אחיו בשכם. בעודו תועה בשדה פגש בו איש ושאלו למבוקשו, כפי המובא (פרק לז, פסוק טו) "וימצאהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש".

רש"י במקום מבאר על אתר כי אותו "איש" היה לא אחר מהמלאך גבריאל. ותמהו על כך רבותינו המפרשים הרי בפרשת וישלח, כאשר מספרת לנו תורה"ק על יעקב אבינו שנותר לבדו לאחר ששב לקחת את הפכים הקטנים ששכח מעבר לנחל גם פגש איש שהתעמת עמו עד עלות השחר (פרק לב, פסוק כה), ושם מביא רש"י בשם המדרש כי אותו איש היה שרו של עשו, ואם כן, נדרשים אנו להבין מה שונה "איש" זה מפרשת וישלח שברור כי היה שרו של עשו, ל"איש" זה בפרשתנו שפשוט לו לרש"י כי היה המלאך גבריאל, הלא שניהם מכונים באותו תואר בדיוק?

וביארנו (מובא בשם מרנא בעל הדברי חיים מצאנז זיע"א), כי הבדל תהומי ויסודי ישנו בין שני "האנשים" הללו. כאשר פוגש אותו "איש" ביעקב אבינו הנותר לבדו בלילה ללא משפחתו וילדיו ובוחר להיאבק עמו עד עלות השחר אות היא כי אותו איש אינו אלא נציגו ושלוחו של עשו הרשע על כל המשתמע מכך. אך כאשר "האיש" בפרשתנו פוגש ביוסף הצדיק המתהלך לבדו כשהוא תועה בשדה, לא יודע להיכן לפנות ומה לעשות על מנת לפגוש באחיו וממהר להתעניין אצלו "מה תבקש" כדי לעזור לו ולמצוא עבורו את מבוקשו, אות היא כי מדובר במלאך גבריאל, אחד ממלאכי השרת שעתידים לבשר לנו בקרוב על בוא הגאולה (כך עולה מפיטו של

המשך בעמוד ד'

חידודין ופרפראות

ליקוטי גידולי אברהם - ע"י מו"ה ר' גדלי' האפמאן שליט"א
לעיני אביו הרהי"ח ר' אברהם בהרהי"ח ר' משה צבי זייל

הכר נא הכתונת בנך היא אם לא (לו, לב) וצריך ביאור מה הועילו בזה שהודיעו ליעקב שחיה רעה אכלתהו הלא צערו של יעקב לא יופחת על ידי כך. ונראה כי הם ידעו שאם לא יוכיחו לו על ידי מי נטרף יוסף יחשוד אותם יעקב שהם הרגוהו וצערו של יעקב יהיה יותר גדול מזה שהם הרגוהו מעצם מותו של יוסף. (הרב סולובייצ'יק)

ויאמר ותאמר (לה, מז), (לה, יז), (לה, יח) בניגון הטעמים בפסוקים אלו בשיחה בין יהודה ותמר יש משמעות מעניינת כאשר "ויאמר" בפסוק מז מוטעם בניגון פשמא, וגם בתשובתה של תמר יש טעם פשמא. בפסוק יז על המילה "ויאמר" יש זקף גדול וכן על "ותאמר" יש זקף גדול. ובפסוק יח על המילה "ויאמר" יש טעם רביעי וכך גם במילה "ותאמר". אפשר ללמוד מכך דרך ארץ, כאשר האיש מדבר בניגון מסוים, התשובה מאשתו תגיע באותה המנגינה. לכן האדם צריך תמיד לדבר בנעימות ואז ממילא יקבל ג"כ מהאשה תגובה נעימה. (ר' יצחק אלחנן ספקטור ז"ל)

המשך בעמוד ג'

אם חכם בני

ע"י צעירי הצאן תלמידי הישיבות שיחיו

וישלה דיברנו על מחלוקת עשו ויעקב ועיקר המחלוקת היה על מי יירש את יצחק והתורה מספרת בסוף הפרשה שעשו הלך לדרכו לארץ שעיר וכאן מדגיש התורה שיעקב נצח במחלוקת בזה שהכתוב מפרט שיעקב אכן ירש את ארץ כנען:

הכתוב מגורי אביו וכן למד ממעשיו הטובים.

וישב יעקב בארץ אביו בארץ כנען (ל"ז א') שאל הב' אהרן פישער ב"ר יהודה (דמשק אליעזר) הרי אנו יודעים שזה היה בארץ כנען אם כן למה נאמר בארץ כנען? ומתרץ הב' שמואל ווייס ב"ר דוד (דמשק אליעזר) דבפרשת

וישב יעקב בארץ מגורי אביו (ל"ז א') שאל הב' צבי פריעדמאן ב"ר יצחק מאיר (דרכי אבותינו) למה מדגיש הכתוב בארץ מגורי אביו היה די בכתיבת בארץ כנען. ותרץ הב' יוסף קאוואליענקא ב"ר חיים (דרכי אבותינו) דבפרשת וישלח כתב רש"י עם לבן גרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים וכאן מרמז

המשך בעמוד ד'

הרה"ק ר' דוב בער זי"ע

דער מעזריטשער מגיד

דער הייליגער מגיד איז געברוין געווארן אין די ת"נ יארן און איז אוועק י"ט כסלו תקל"ז 13 יאר נאך די פטירה פון בעל שם טוב הקדוש. דער מגיד איז געווען דער מייסד פון 'חסידות', דאס וואס מען רופט היינט 'חסידות' איז נאר אביסל שיריים פון וואס חסידות איז באמת.

דער הייליגער עטרת צבי האט געזאגט: "צווישן דעם אר"י הק' און בעל שם טוב הקדוש ווייס איך נישט ווער פון זיי איז געווען גרעסער, אבער צווישן דעם רבי ר' בער און רבי חיים ויטאל ווייס איך יא נאר איך וויל נישט זאגן".

דאקטאר פראפעסער גארדאן צוק"ל

דער הייליגער רוזינער איז אמאל אנגעקומען אין א שטאט ווי עס איז געווען א איד עלטערע וואס האט נאך געזעהן דעם בעש"ט הק' האט דער רוזינער געשיקט אים רופן אבער דער אלטער האט נישט געוואלט קומען אפילו נאכן אים שיקן רופן א צווייטע און דריטע מאל. האט דער רוזינער געהייסן מען זעל אים ברענגען מיט כח.

ווען דער אלטער איז אנגעקומען האט ער פארציילט פארן רוזינער די מעשה: א איד א גביר האט אמאל מזכיר געווען ביים בעש"ט די פרוי פון איינער פון זיינע ארבעטער וואס האט זיך געפינען אין זייער א קראנקע מצב, דער בעש"ט האט תיכף מסכים געווען צו קומען היילען די פרוי. אינטערוועגענס איז שוין געקומען א גריס אז די פרוי האט שוין אויסגעהויכט איר נשמה אבער דער בעש"ט האט זיך נישט וויסענדיג געמאכט און איז ווייטער געפארן. אנקומענדיג דארט אין שטוב איז שוין די פרוי געלעגן טויט אויף דער ערד (תיכף נאכן טויט לייגט מען די קערפער אויף דער ערד) אבער דער בעש"ט האט געהייסן זיין משמש איר אריינזאגן אין אויער "ישראל בן שרה בעל שם טוב האט באפוילן אז דו זאלסט אים צוגרייטן א וועטשערע" תיכף ומיד האט זיך דערקענט

רבותינו הקדושים

אויף די קאליר פון איר פנים אז די לעבן איז איר צוריק געקומען, די פרוי האט זיך פלוצלינג געריבן די אויגן און זיך אויפגעשטעלט פון דער ערד און צוגעגרייט א נאכטמאל.

נאכן פארציילן דעם מעשה פארן רוזינער האט דער אלטער געזאגט: "איך האב מיט מיינע אויגן אליינס געזעהן די תחיית המתים פון בעש"ט דעריבער קען איך בשו"א נישט גיין צו קיין אנדערע רבי'ס און פארדעם האב איך נישט געוואלט קומען!

דער הייליגער רוזינער האט פאר דעם איד גענטפערט "מיין גרויסע זיידע דער מגיד פון מעזריטש האט אויך געקענט אזעלכע מעשה'ס. און האט פארציילט:

עס איז געווען א סוחר פון ווילנא וועלכע פלעגט ארומפארן צווישן די מארק שטעט, ער איז קיין חסיד נישט געווען אבער פארענדיג אינטערוועגענס האט ער געהערט וועגן דעם הייליגן מגיד אין מעזריטש איז ער דעריבן דורכגעפארן מעזריטש צו נעמען א ברכה פון מגיד צו מצליח זיין אין געשעפטן. אבער דער מגיד האט דעם איד נישט געווינטשן פאר זיינע געשעפטן נאר געזאגט "מיט א גרויסן דאקטער גייט מיט מלאך רפאל", דער איד האט נישט פארשטאנען ווייל ער איז געווען געזונט און פריש, וואס האב איך מיט דאקטוירים און רפואה!?

אינטערוועגענס איז דער איד קראנק געווארן, זיין מצב איז געווארן שלעכט און ער האט זיך געדארפט צוריק אהיימקערן. אינדערהיים איז זיין מצב געווארן גאר שלעכט און ער איז שוין געווען כמעט טויט. האט זיך געמאכט אז דער קעניג איז דורכגעפארן אין ווילנא און וויבאלד מיטן קעניג פארט מיט זיין דאקטער זענען די ווילנא ראשי קהלה אריבער צום קעניג בעטן אז ער זאל ערלויבן זיין דאקטער און קומען אינטערזיכן דעם גביר.

דער דאקטאר איז געווען א פושע

ישראל איינגעזינקן אין טמאה און האט עובר געווען אויף אלע עבירות שבעולם און זיך געפירט ווי א פראסטער גוי אבער אז דער קעניג שיקט צום איד גייט מען.

דער דאקטאר האט תיכף געזעהן אז עס איז כמעט נישט דא וואס צו טון מיט דעם חולה אבער דאך האט ער פארשריבן דעם שטערקסטן מעדעצין און מען איז תיכף געלאפן צום אפטייק ברענגען דעם מעדעצין.

דער דאקטאר האט געווארט אויפן מעדעצין און האט באמערקט דעם איד'ס מצב איז עטוואס בעסער געווארן האט ער פארשריבן א פרישע רעצעפט אביסל א שוואכערע מעדעצין אבער נאך איידער די פרישע מעדעצין איז אנגעקומען איז די מצב שוין געווארן נאך בעסער האט דער דאקטאר פארשריבן א דריטע נאך שוואכערע מעדעצין און אזוי איז די מצב געווארן נאך בעסער און דער איד איז אינגאנצן צוריק געקומען צו די כוחות אן קיין שום מעדעצין.

דער דאקטאר האט פארשטאנען אז דא פאסירט עפעס למעלה מדרך הטבע האט ער געפרעגט דעם איד וואס דא גייט פאר.

דער איד האט זיך דערמאנט די מעשה מיטן מגיד און ער האט דאס פארציילט פארן דאקטאר.

דער דאקטאר איז געווערן זייער איבערגענומען, "איך וויל קענען אזא מענטש" האט ער גאזאגט און געפרעגט "ווער איז דער ראבינער".

דאקטאר גארדאן האט איבערגעלאזט דעם קעניג מיט די דאקטאריי און איז נתקרב געווארן צום הייליגן מגיד, דער דאקטאר האט געהאט א גוטן קאפ און האט גוט פארשטאנען די תורה פון הייליגן מגיד און איז געווארן א הייליגער בעל תשובה און איז אנגעקומען צו די מדריגות פון די גרעסטע און הייליגסטע פון די תלמידי המגיד, זי"ע.

(אור הנצה - זידיטשוב)

חידודין ופרפראות

המשך פעמוד א'

וחמאתי לאלוקים (לט, ט) בני נח
נצטווו על העריות (רש"י). אם כן, הרי אף היא הייתה מצווה על כך, והיה צריך לומר: "וחמאתי בלשון רבים? אלא, לא רצה יוסף לשתפה איתו אפילו בדיבור. אפילו במילה אחת לא רצה להתייחד אתה... (הרבי ר' בונים ז"ל מפשיסחא)

ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזוב בגדו בידה וינם ויצא החוצה (לט, יב) היצר הרע תופס את האדם ומפילו
 למרה שחורה, ובאיזה אופן בבגדו היינו שמזכיר לו בכל עת שבא לעבוד את ה' כל הבגידות שבגד בהשם יתברך, ובעת בואו לתורה ולתפלה או איזה מצוה אשר אדם רוצה לעשות זיכירוהו אז תמיד מעשיו הרעים ומה יועיל עוד עבודתו, לאמד המכוון שלו לאמר שכבה עמי התדבק עמי בחיי תענוג האות החומר כי לא יועיל לך עוד עבודתך, אך מי שהוא פקח מקיים ויעזוב בגדו אצלה, רצה לומר כל הבגידות שהיה עד הנה עזב אותם ואומר מה שעבר אין, ומעתה מקבל על עצמו מחדש עול מלכות שמים לעבוד בתורה ועבודה, וזהו וינם ויצא החוצה ובורח מאתו ומפיתויו מהמרה שחורה שלו. (אמרות משה - קוברין)

אמרי גידולי יעקב שלמה

לעינ חמיו, הרה"ח ר' יעקב שלמה בהרה"ח ר' שמחה בונם ז"ל צין

אלה תולדות יעקב יוסף (לו, א) ביקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף (רש"י). משל למה הדבר דומה. גנב אחד הצטרף

לחבורה של גנבים ובימיו הראשונים התחילו ללמדו איך לגנוב, ואחד מן הכללים שלימדו בכדי להצטרף לחבורתם הוא, שאם יתפסו אותו יום אחד וייסרו אותו, אפילו במכות קשות, לא יגלה בשום אופן מי שלח אותו לגנוב. ויהי היום, תפסו אותו שוטרי העיר והתחילו לייסרו בכל מיני עינויים וחקירות, עד שיגלה ויאמר מי שלחו זמי בני חבורתו. אך הוא עומד בשלו וכפי שלימדו אותו לא פתח פיו, ועל אף שהיכו בו מכות נוראות עמד בכולן ולא סיפר מאומה. החליטו השוטרים לקחת את בנו של אותו גנב ולהכותו מול אביו, מיד כשראה איך מייסרים את בנו לא עמד בזה, והסכים לגלות את כל שמות חבריו הגנבים. כשתפסו אותם ונפגשו עימו, שאלוהו מדוע הסגירם לשוטרים, הלא הוא הפר את הכללים. השיב להם: אמנם קיבלתי על עצמי לעמוד אפילו בעינויים קשים, אך זה היה על גופי ולא כשאני רואה איך שמכים ומענים את בני, שהרי לא ייתכן שאב יוכל לראות את בנו מתייסר. זהו "ביקש יעקב לישב בשלוה", יעקב אבינו בצרותיו עצמו קיבל בשלוה ונלחם במזוה לראות שהכל מאתו יתברך, אך "קפץ עליו רוגזו של יוסף", כשהגיע לצרת בנו שם היה הניסיון קשה עד מאוד. (שיח יעקב יוסף)

היא מוצאת והיא שלחה אל חמיה לאמר (לח, כה) פירש רש"י: לא רצתה להלבין פניו... מכאן אמרו (בבא מציעא נט.) נוח לו לאדם שיפלוהו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים". פעם התאכסן הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצ"ל באחת האכסניות בשבת קודש. והנה קודם הקידוש החל בעל האכסניה להזכיר ולבייש את אשתו בטענו שהיא תמיד שוכחת לכסות את החלות במפה שלהן. פנה רבי ישראל אל בעל הבית ואמר לו: הרי כל הטעם שצריכים לכסות את החלות הוא משום שלא יראו החלות בושתם בשעה שמקדשין על היין, ועתה התבונן בעצמך: אם לבושת הפת שהיא דומם, חששו, היאך לא תחשוש לבייש ולהלבין פנים של אדם הנברא בצלם אלוקים!?

היא מוצאת (לח, כה) נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים (רש"י ע"פ גמ' בברכות מג). בסקווירא נהגו לא לשיר שיר מסוים כאשר יום טוב חל בשבת. פעם עבר לפני התיבה שליח ציבור שלא היה בקי כל כך במנהגי החצר והחל להסתלסל במנגינת השיר ההוא. החסידים היו בטוחים שהנה הרבי ייגש אליו ויעיר לו, ויפסיקנו מלשיר. האדמו"ר לא עשה זאת. עד שאחד החסידים ניגש אל הרבי ואמר שצריך להעיר לחזן. האדמו"ר חיך, ואמר: נכון שיש בסקווירא מנהג לא לשיר את השיר הזה

ביו"ט שחל בשבת, אבל בסקווירא יש גם מנהג שלא לבייש בני אדם'.

ויעזוב בגדו בידה וינם ויצא החוצה (לט, יב) מסופר על "חכם" מחכמי חלם ויענק'ל שמו, שנסע ברכבת יחד עם קצין רוסי עטור דרגות, שניהם פשטו את בגדיהם העליונים ונשכבו לישון על הספסל, באמצע הנסיעה התעורר החלמאי ומתוך החושך הכבד הליביש בטעות את בגדיו של הקצין... עדיין החושך שולט והרכבת עוצרת בתחנת חלם... יענק'ל החלמאי טרם התעורר סופית וכבר נחפו לרדת מהרכבת כשהוא לבוש במדיו המגוהצים וענוו בדרגותיו הבכירות של הקצין. יענק'ל מגיע הביתה, וצווחה נפלטת מפיה של זוגתו החלמאית... מה קרה? יענק'ל זה אתה? מתי נהיית קצין? יענק'ל רץ למראה, ולא מאמין למראה עיניו, "תראה מה קרה" הוא מתחיל לצעוק אוי ויי, בטעות הגיע לפה הקצין הרוסי, ואני נשארתי תקוע ברכבת... ככה זה כשאדם שופט את עצמו לפי בגדיו...בוגדיו... ייעזוב בגדו אצלה' זה הכוח של יוסף. הבוגדנות שנפלה עלי אתמול לא תשפיע עלי היום לרעה, אדרבה זה יתן לי את הכוח להמשיך. הנפילה תחשל אותי ולא תכשיל אותי. (כ"ק אדמו"ר מספינקא שליט"א)

זכרתני... והזכרתני (מ, יד) יהודי חסידי בוורשא פנה לרבו בשאלה: היות והוא סובל מחמצן בקיבתו, פקדו עליו הרופאים לאכול רק מאכלים קלים ותכופים לבישולם, הרשאי הוא אפוא לאכול פשטידה בשבת? ענה לו הרב - רשאי הנך לאכול ולא יזיק לך מאומה, שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא. שוב חזר האיש ושאל האמנם, רבי, לא יזיק לי? וצייפה להבטחה נוספת. אמר לו הרב, לא. שוב אסור לך לאכול! הישנות שאלתך מוכיחה שאמונתך בכוחה של השבת רופפת היא, משום כך אסור לך לסמוך על זאת, אלא עליך למלא בדיוק אחרי הוראות הרופא. בזה מובן גם אצל יוסף, אלמלי הסתפק יוסף בבקשה אחת משר המשקים "כי אם זכרתני" לא היה בכך משום עוול, השתדלות שכזו לא הייתה מהווה סתירה לבטחונו, ואילו הוא שנה פעם נוספת "והזכרתני אל פרעה" פעמיים שטח את בקשתו לפני שר המשקים, בכך הייתה משום הגדשת הסאה לבעל בטחון כיוסף הצדיק, בכך הרי מתח על עצמו חשד שאף הבקשה הראשונה נובעת הייתה מחוסר בטחון דק מן הדק לפי ערכו בבחינת "הקב"ה מדקדק עם סביביו כחוט השערה" ונענש בשתי שנים נוספות.

אם חכם בני
המשך מעמוד א'

וויקץ פרעה והנה חלום (מ"א ז), למה נאמר והנה חלום? בפסוק ה נאמר בריאות וטובות אבל בפסוק ז נכתב בריאות ומלאות, למה?

קושיית הבית יוסף

ואיכא למידק למה קבעו שמונה ימים דכיון דשמן שבפך היה בו כדי להדליק לילה אחת ונמצא שלא נעשה הנס אלא בשבעה לילות (או"ח תר"ע)

וזדים ביד עוסקי תורתך, היוונים האמינו בכח הטבע וכפרו בהשגחה העליונה, על כן מדליקין עוד לילה כדי להראות שאנו מאמינים שעצם הטבע ועצם זה ששמן בוער בכלל אינו אלא השגחה עליונה. (אפרים בערנאטה ב"ר יעקב חיים דמשק אליעזר)

גם אם היה בפך שמן כדי להדליק יום אחד עדיין היו צריכים נס כי מטבע של השמן שאי אפשר לרוקן את כל הכלי כי חלק מהשמן נשאר דבוק לקירות הכלי. (שמואל ווייס ב"ר דוד דמשק אליעזר)

אל מול פני המנורה יאירו דהיינו שהפסילות היו נצמד לקיר של הגביעים והיות שהמנורה היתה של עץ בגלל שמנורת הזהב היה טמא נמצא שהיה נס שהגביעים לא נשרפו

(ברוך פיליפ ב"ר יוסף מסורת אבות)
אריינצושיקן שאלות ותשובות רופט 917-780-2344

ולסוחרים ולישמעאלים ולמדינים. שאל הב' יוסף מנשה ראזענבערג ב"ר יהושע (סטאלין קארלין לעיקוואוד) דהרי הצרות קרו בזמן יותר מאוחר אם כן למה נקרא השם פסים כבר עכשיו? ותירץ הב' יששכר דרו ב"ר יהודה טובי' (סטאלין קארלין לעיקוואוד) שבתורה זה נקרא פסים ואולי יעקב בעצמו אכן לא קראו כן. והב' שמואל מאיר ליבוביץ ב"ר דוד צבי (סטאלין קארלין לעיקוואוד) שכמו שאנו רואים בעקידת יצחק שאברהם אמר אני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם אף על פי שעדיין לא ידע שאכן לא ישחט את יצחק ואברהם אמר את זה מתוך רוח הקודש כך גם כאן קראו יעקב פסים מתוך רוח הקודש:

ועשה לו כתנת פסים (ל"ז ג')
שאל הב' בנימין פלדמן

ב"ר אברהם מרדכי (סטאלין קארלין לעיקוואוד) למה דווקא כתנת. ותירץ הב' אהרן ברמן ב"ר יוסף חיים (סטאלין קארלין לעיקוואוד) דכתנת נמצא במקום הנחת התפלין על היד ומכסה גם הלב וחשוב יותר משאר בגדים. והב' יהודה בערקאוץ ב"ר צבי הירש (סטאלין קארלין לעיקוואוד) תירץ דאצל הכהנים אורים אנו שהכתנת ירד עד למטה וכיסה על כל הבגדים:

שאלות לפרשת מקץ:
(ענטפער דווקא אייגענע תירוצים)
ויהי מקץ שנתיים ימים (מא א), למה נאמר ימים?

ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם (ל"ז ב')
שאל הב' משה יהודה פילטשיק ב"ר אשר (סטאלין קארלין לעיקוואוד) דזה היה עוד לפני מתן תורה ועדיין לא היה מחוייבים בשמירת התורה. ותירץ הב' מאיר רוזנבערג ב"ר יחזקאל (סטאלין קארלין לעיקוואוד) שמכיוון שעשו הרשע קיים כבר אז כיבוד אב אם כן גם בני יעקב היה מחוייבים לקיים את התורה בתור כיבוד אב כי יעקב בעצמו שמר את התורה. והב' שלמה יצחק קעניגסברג ב"ר ישעי' אברהם (סטאלין קארלין לעיקוואוד) שאכן מכאן ראייה שלא רק האבות אלא גם השבטים שמרו את התורה:

ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם (ל"ז ב')
פרש"י מגיד לאביו שהיו אוכלין אבר מן החי. שאל הב' יהודה שערמאן ב"ר משה (סטאלין קארלין לעיקוואוד) איך אפשר שהשבטים שבטי קה עברו על איסור דאורייתא? ותירץ דידוע שאברהם אבינו קיבל הספר יצירה שאדם הראשון קיבל מהקב"ה ואולי הגיע הספר לידי השבטים והם יצרו בעלי חיים מתוך הספר ולא שייך שם האיסור של אבר מן החי:

ועשה לו כתנת פסים (ל"ז ג')
פרש"י בשם המדרש פסים על שם צרותיו שנמכר לפוטיפר

זווית ראייה

האבן עזרא א-ל-נורא עלילה' - מיכאל שר ישראל, אליהו וגבריאיל יבשרו הגאולה בשעת הנעילה)

כלומר, יתכן ששני אנשים שונים יכוננו באותו שם - "איש", אך כל אחד מהם מסמל את ההפך הגמור מחברו. כאשר "איש" אחד פוגש באדם בודד הזקוק לעזרה וממהר לעמוד לימינו ולסייע לו, להקל עליו בקשייו ולמצוא מזור לצרכיו ברור לנו כי מלאך ה' הוא. אך כאשר "איש" אחר פוגש באדם העומד לו לבדו בלילה חשוך, ובמקום לנסות

מדבריהם של רבותינו ז"ל המובאים בראש מאמרנו נראה כי המבחן האמתי דרכו נוכל לגלות מי היא אישיותם האמיתית ומה היא מהותם הפנימית יהיה בכך שנתבונן כיצד מתייחסים הם לאנשים שבורי לב או לתועים בדרכם. האם פונים הם לעמוד לימינם, לעזור ולסייע, או שמא בוחרים הם לריב, לנסות לרמוס ולפגוע. כאשר מגלים אנו כי האדם הניצב לנגדנו הינו בעל חסד, מיטיב עם הבריות ומוצא זמן להקל על סבלם ודוחקם של בני עמו נוכל להבין כי בעל דרגה הוא וניתן להחשיבו.

ולהקל עליו, בוחר לריב עמו עד שעלה אבק מרגליהם, פשוט הוא כי מדובר בשליחו ובמהותו של עשו הרשע 'איש יודע ציד איש שדה'.

פעמים רבות נחשפים אנו לדמויות שונות ומשונות אשר תמהים אנו לנוכח דמותם ומהותם האמתיות. מחד, עושים הם רושם טוב ואמין, כזה המשכנע להימנות על חוג ידידיהם ומכריהם. אך מאידך, מגלים אנו פגמים באישיותם, כאלו המטילים צל כבד על טבעם האמתי. מול אישים אלו תוהים אנו מהו היחס הנכון שראוי לתת להם.